

Читам, па шта? 2021.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Књига писца Дејана Алексића „Кога се тиче како живе приче“ је за мене била прави изазов. На самом почетку писац представља ову необичну и магичну збирку прича и каже да је једна прича побегла и није у књизи, али је читаоци могу добити ако му се обрете. И онда сам написала поруку:

Драги Дејане,

Учествујем на једном такмичењу и пишем о књигама, међу којима је „Кога се тиче како живе приче“ и зато бих волела да добијем од Вас „Причу која бежи“.

Твоја Уна Марковић, III₄ ОШ „Свети Сава“, Београд

Убрзо је стигао одговор:

Драга Уна,

Шаљемо ти „Причу која бежи“, надамо се да ће ти се допасти и желимо ти пуно успеха на такмичењу!

Поздрав из Креативног центра!

Била сам срећна кад сам је добила и одмах сам је прочитала како не би побегла. То је занимљива прича која постаје веома нервозна када на њу не обраћамо пажњу, па чак и свадљива. Осим ње у збирци има још дванаест прича кроз које сазнајемо да приче понекад воде тајни живот. Свака нам открива део те тајне. Упознала сам исте приче („Исте приче“) које личе, али се ипак мало разликују. Оне схватају да без обзира на то да ли смо исти или различити, важно је да разговарамо и да се разумемо, баш као и људи. Размаженој причи („О једној размаженој причи“) стално нешто смета и никада није задовољна. Научила ме је да није лепо бити размажен и стално извољевати, и да треба да будемо захвални и срећни због онога што нам је подарено.

„Господин зид“ је прича која се мени највише допала. Јунак је зид који је неписмен и не зна шта пише на њему. Молио је огласну таблу да га научи да чита, а она није хтела и зид је био тужан. Ипак, био је сналажљив и захваљујући једном сликару био је дивно осликан, постао је једно од омиљених места у граду и добио цењено име Господин Зид.

Читајући ову књигу дружила сам се са необичним причама које су ме научиле да није лепо бити размажен, безосећајан, незахвалан... Разумела сам зашто је Господин Зид желео да научи да чита - да је не знам да читам, пропустила бих све дивне књиге и приче које нас многим стварима уче. Да се приче не би осећале одбачено и да не би мислиле да су досадне, одлучила сам да обраћам више пажње на њих, да читам више књига, размишљам и пишем о њима.

Препоручујем деци да прочитају ову књигу и открију понеку тајну из живота прича и подсети се да је читање забавно и поучно. Позивам их и да учествују у такмичењима као што је „Читам, па шта?“ која помажу деци да заволе читање. Прочитала сам за ово такмичење неколико веома лепих и поучних књига и пишем о њима и верујем да ћу добити неку награду, на пример књигу.

Уна Марковић III₄

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

„Чика Фјодор, пас и мачак“ је роман руског писца Едуарда Успенског која говори о шестогодишњем дечаку Чика Фјодору и његовим необичним пријатељима, животињама. Мени је било веома занимљиво то што животиње говоре и понашају се као људи и помислила сам да је писац веома маштовит кад је смислио такве ликове.

Чика Фјодор је био веома самосталан дечак. Пошто његова мама није волела животиње, нарочито мачке, он је одлучио да са мачком Морнаревићем оде од куће. Живели су у селу Јогуртовац где им се придружио и пас по имену Шарик. Живот на селу им је био веома леп, марљиво су радили, играли се и купали у реци. Ова весела и необична дружина је свакодневно уживала у необичним авантурама, слободи и понекој чарки.

Чика Фјодорови родитељи су тражили своје дете и у томе им је помогао лукави, сеоски поштар Пећкин кога весела дружина и није баш много волела.

Дошла је зима и дечак се разболео. Мачак и пас су бринули о њему и показали колико је битно имати верне и добре пријатеље. Онда су дошли дечакови родитељи и он се са њима вратио кући. Родитељи су му недостајали и био је срећан што је поново са њима. Мачку и Шарику је обећао да ће долазити код њих на село у госте. Жао ми је што се ту књига завршила, када бих ја написала наставак, то би биле приче о доласцима Чика Фјодора у село и дружењу са пријатељима. Мама би пристала да мачак и пас дођу понекад код њих и неко време проведу сви заједно.

Из ове књиге сам научила да је важно имати пријатеље и бити веран и добар друг. Док сам је читала, сетила сам се боравка на селу код баке и деке и како је тамо лепо. Помислила сам како би мени било лепо да тамо живим и да се дружим са животињама, са псом, козама и јарићима, јер брига о животињама оплемењују човека. Чика фјодор ми је показао да за све што желимо, морамо да се боримо. Моја прича личи на његову - обожавам све животиње, а моја мама је попут његове јер не воли да у кући живе животиње, нарочито не мачке.

Ово је веома занимљива књига и посебно ми се свиђају бајковити делови као што је необичан трактор који воли уштипке, виршле, супу и шницле и малено кућно сунце, које ради на струју.

Препоручујем роман својим друговима за читање да би научили колико животиње могу да развеселе човека и да је смех лековит и може да отера болест.

Препоручујем га и мамама да би разумеле да деца треба да имају кућне љубимце о којима ће бринути и тако научити да имају обавезе и да буду одговорни и зрелији, налик главном јунаку ове књиге.

Уна Марковић III₄

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрем

„Роња, разбојничка кћи“ је дечији роман који је написала моја омиљена шведска ауторка Астрид Линдгрем. Главна јунакиња девојчица Роња је живела у тврђави са својим родитељима и разбојничком бандом коју је предводио њен отац Матис. Када је порасла и почела да истражује свет око себе, сазнала је да ван Матисове тврђаве постоји чаробна шума са много изазова. Брижни родитељи су је упозорили на опасности које су вребале у шуми. Са црним бауцима, необичним и сивим створењима се упознала на веома непријатан начин, али ју је тата избавио из невоље. Храбра и неустрашива Роња је савладала многе невоље које су је задесиле у шуми и тако је постала још спретнија.

Права авантура почиње када упознаје дечка по имену Бирк који је био син супарничке разбојничке банде. Са њим је доживела многе авантуре и пожелела је да јој постане брат. Роња и Бирк су потајно знали да је то пријатељство немогуће јер се то њиховим родитељима не би допало. Без обзира на то, они су дубоко веровали у своје пријатељство. Због неразумевања својих родитеља напустили су тврђаву и отишли да живе у шуму.

Мудра, одважна, храбра и праведна Роња и паметан и осећајан Бирк су на крају доказали да љубав може да отопи и најтврђа разбојничка срца. Помирили су две супарничке разбојничке банде и доказали да живот у Матисовој тврђави може бити весео. Добри чика Ћелави Пер, члан Матисове банде, Роњи је одао важну тајну која је касније њој и Бирку помогла да никада не постану разбојници.

Заједно са јунацима ове књиге обишла сам необичне пределе и доживела фантастичне авантуре. Замишљала сам себе како живим у тврђави окруженој шумом и необичним бићима. Кад одрастем, волела бих да пронађем неки свој тајновити предео и замак и доживим стварну авантуру сличну онима из романа.

Највећа вредност ове књиге је што развија дечију машту и учи нас да права љубав и искреност могу променити свет. Препоручујем деци да прочитају овај роман да би научила да је важно да се боре за своје циљеве. Могли би да је читају и одрасли да би разумели зашто не треба бранити деци да се друже са неким ко се њима не свиђа.

Уна Марковић III₄

